

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **K.**, nar. X., štátny príslušník Ruskej federácie, zast. Advokátska kancelária Š., M., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava**, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície MV SR, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-144-5/RHCP-BA-OCP-AV-2009 zo dňa 26. júna 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/83/2009-38 zo dňa 13. augusta 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 38Sp/83/2009-38 zo dňa 13. augusta 2009 **zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. **UHCP-144-5/RHCP-BA-OCP-AV-2009 zo dňa 26. júna 2009**, ktorým odporca podľa § 62 ods.1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) zaistil dňom 26.6.2009 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia M.

Krajský súd dospel k záveru, nie je sú splnené podmienky pre zmenu ani pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, nakoľko v rámci podaného odvolania neboli preukázané žiadne relevantné dôvody, ktoré by spochybnili správnosť zistení a záverov o ktoré sa opieralo napadnuté rozhodnutie odporcu. Krajský súd uviedol, že v konaní bola preukázaná skutočnosť, že navrhovateľ bol právoplatným rozhodnutím vyhostený, toto rozhodnutie nerešpektoval dobrovoľne

a pri kontrole dňa 26.6.2009 bolo zistené, že na území SR sa zdržiava neoprávnené bez cestovných dokladov resp. iných dokladov oprávňujúcich ho k pobytu na území SR a nemá k dispozícii finančné prostriedky potrebné na vycestovanie. Krajský súd poukázal na to, že odporca sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal aj so skutočnosťou právoplatného skončenia konania o udelenie azylu a aj s otázkou prekážok vyhostenia v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom výslovne uviedol, že zohľadnil skutočnosť, že navrhovateľ v zápisnici neuviedol žiadne závažné dôvody brániace jeho administratívne vyhosteniu aj s prihliadnutím na jeho súkromný a rodinný život.

K námietkam navrhovateľa uplatnenom v opravnom prostriedku uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľovi bol dňa 6.6.2008 udelený tolerovaný pobyt na území SR na dobu 180 dní. Dňa 7.11.2008 požiadal o predĺženie tolerovaného pobytu, resp. nové povolenie z iných dôvodov, o čom bolo právoplatne rozhodnuté až druhostupňovým rozhodnutím, ktoré mu bolo doručené dňa 17.7.2009, t.j. po vydaní rozhodnutia o zaistení a jeho realizácii. Krajský súd sa nestotožnil s právnym názorom navrhovateľa, že neprávoplatné skončené konanie o udelenie tolerovaného pobytu je zákonnou prekážkou pre obmedzenie osobnej slobody spočívajúcej v zaistení navrhovateľa, nakoľko udelenie tolerovaného pobytu by mohlo byť považované za prekážku vyhostenia. Podľa krajského súdu v prípade zaistenia na prípady administratívneho vyhostenia sa jedná iba o prípravu pre prípadnú realizáciu vyhostenia.

K tvrdeniu, že navrhovateľovi nebolo umožnené podať vyhlásenie žiadateľa o azyl, krajský súd uviedol, že odporca logicky reagoval na skutočnosť preukázanej existencie právoplatného rozhodnutia, ktorým bola zamietnutá predchádzajúca žiadosť o azyl ako zjavne neopodstatnená. Pri splnení ostatných zákonných podmienok fakt, že bol zaistený pred podaním vyhlásenia žiadateľa o azyl, nemôže byť dôvodom pre zrušenie rozhodnutia o zaistení.

Krajský súd poukázal na to, že v prípade rozhodnutia o zaistení sa nejedná o rozhodnutie, ktorým by bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o zákaze pobytu na území SR, v rámci zákonného rámca sa jedná iba o rozhodnutie, ktoré v zmysle platnej právnej úpravy § 59 písm. b/a d/ zákona o pobyte cudzincov vytvára podmienky pre zabezpečenie platného cestovného dokladu a prostriedkov navrhovateľovi na vycestovanie z územia SR.

Čestné prehlásenie Ing. K. (družky navrhovateľa) predložené na pojednávaní súdu, krajský súd nepovažoval za taký relevantný dôkaz, ktorý by mohol s odkazom na čl. 8 Dohovoru osvedčiť,

že vydaním rozhodnutia o zaistení bolo nezákonným spôsobom zasiahnuté do práva na rodinný život navrhovateľa.

S poukazom na uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom vyjadril presvedčenie, že krajský súd nesprávne posúdil otázku nevyhnutnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa, poukázal na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Singh proti Českej republike, sťažnosť č. 60538/00, rozsudok z 25.1.2005, v ktorom ESĽP uviedol, že pozbavenie slobody bolo porušením článku 5 ods. 1 písm. f/ z dôvodu, že úkony smerujúce k vyhosteniu sa neuskutočňovali s náležitou starostlivosťou, súčasne poukázal na rozsudok z 5.8.1998 vo veci Ali proti Švajčiarsku, kde ESĽP poukázal na nemožnosť vykonania vyhostenia.

Navrhovateľ uviedol, že mu bol dňa 6.6.2008 udelený tolerovaný pobyt na území SR na dobu 180 dní z dôvodu uvedeného v § 43 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Navrhovateľ požiadal o predĺženie tolerovaného pobytu žiadosťou zo dňa 7.11.2008. O tejto žiadosti nebolo doposiaľ rozhodnuté, teda tolerovaný pobyt navrhovateľa je podľa (per analogiam) ust. § 27 ods. 3 a § 38 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov stále platný. Vzhľadom na uvedené sa navrhovateľ v čase zaistenia nachádzal legálne na území SR, a preto nemohol účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia prichádzať do úvahy.

Navrhovateľ nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu, podľa ktorej právoplatne neskončené konanie o udelenie tolerovaného pobytu nie je prekážkou pozbavenia slobody navrhovateľa, pretože v prípade zaistenia za účelom administratívneho zaistenia sa jedná iba o prípravu pre prípadnú realizáciu vyhostenia.

Podľa navrhovateľa takáto argumentácia je nezrozumiteľná, naďalej sa domnieva, že osoba, ktorá sa v zmysle uvedeného nachádza na území SR legálne, nemôže byť napriek existencii rozhodnutia o vyhostení a zákaze pobytu zaistená tak, aby takéto zaistenie spĺňalo požiadavky na zákonnosť a súlad s čl. 5 Dohovoru v zmysle judikatúry ESĽP.

Navrhovateľ uviedol, že mal v úmysle podať žiadosť o udelenie azylu predtým, ako bolo vydané predmetné rozhodnutie o zaistení. To mu nebolo umožnené, pretože bol 26.6.2009 prevezený z azylového zariadenia G., kde sa sám dostavil v úmysle požiadať o udelenie azylu na Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, kde mu bolo vydané rozhodnutie o zaistení.

Vyjadril nespokojnosť s vyhodnotením tejto situácie krajským súdom, ktorý považoval kroky smerujúce k podaniu vyhlásenia za účelové konanie.

Podľa navrhovateľa takýto postup polície bol nezákonný, pretože najskôr mali prijať jeho vyhlásenie a následne ho mohli zaistiť.

Navrhovateľ napokon namietal, že zaistením za účelom jeho administratívneho vyhostenia došlo k zásahu do jeho práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8 Dohovoru. Krajskému súdu vyčítal, že nevykonal navrhované dôkazy - výsluch navrhovateľa a jeho družky, ktorými by nesporne preukázali existenciu rodinného života týchto osôb. Existenciu rodinného života bolo potrebné podľa navrhovateľa pri posudzovaní účelnosti zaistenia rovnako vziať do úvahy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti zaistenie navrhovateľa nespĺňa potrebnú požiadavku nevyhnutnosti v zmysle judikatúry EŠLP k čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, preto navrhovateľ žiadal, aby súd rozhodol o zákonnosti rozhodnutia o zaistení urýchlene v zmysle čl. 5 ods. 4 Dohovoru tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že dôvodom vydania rozhodnutia o zaistení navrhovateľa bola skutočnosť, že navrhovateľovi bolo dňa 7.9.2005 Oddelením cudzineckej polície PZ Bratislava vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu s platnosťou do 7.9.2010. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 4.11.2005. Dôvodom vyhostenia navrhovateľa bola skutočnosť, že sa na území SR zdržiaval neoprávnene, bez platného cestovného dokladu a bez povolenia príslušných orgánov SR. Navrhovateľ bol po tomto umiestnený v Útvare policajného zariadenia M., kde dňa 22.9.2005 požiadal o azyl. Táto žiadosť bola dňa 12.2.2007 právoplatne zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Navrhovateľ z územia SR nevycestoval, hoci preukázateľne vlastnil cestovný doklad s platnosťou od 9.7.2004 do 9.7.2009.

Navrhovateľovi bol udelený tolerovaný pobyt na území SR od 6.6.2008 do 3.12.2008 z dôvodu, že jeho vycestovanie nebolo možné a jeho zaistenie by nebolo účelné v zmysle ust. § 43 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov. Navrhovateľ dňa 28.11.2008 podal žiadosť o udelenie povolenia na tolerovaný pobyt na území SR z dôvodu, že to vyžaduje rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života. K tolerovanému pobytu odporca uviedol, že navrhovateľ tento inštitút zneužíval na to, aby mohol naďalej zotrvať na území SR.

K nesprávnemu postupu polície pri jeho predvedení na Oddelenie cudzineckej polície v Bratislave z Oddelenia azylu Adamov odporca uviedol, že pri lustráciách v informačných systémoch PZ zistil, že navrhovateľ je evidovaný ako nežiaduca osoba, a preto vzniklo dôvodné podozrenie, že sa navrhovateľ zdržiava na území SR neoprávnené a vzniklo podozrenie z trestného činu marenia úradného rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu bola vyrozumená Mobilná jednotka PZ, ako príslušný orgán PZ a následne o tejto skutočnosti informovaný prokurátor, ktorý navrhovateľa odmietol vziať do väzby, z dôvodov pre správny orgán neznámych.

K námietke navrhovateľa, že predmetným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho rodinného života, odporca uviedol, že navrhovateľ nemal a nemá na území SR žiadnych rodinných príslušníkov, preto jeho námietku považuje za účelovú.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ nerešpektuje zákony SR (zákon o pobyte cudzincov), zavádza správne orgány vo vyjadreniach o zlom zdravotnom stave a nemožnosťou vycestovať (v tejto súvislosti poukázal na zápisnicu o podaní vysvetlenia pod č. p.: UHCP-6393-12/RHCP-BA-OCP-Ž-2008). Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 3. novembra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu č. UHCP-144-5/RHCP-BA-OCP-AV-2009 zo dňa 26.6.2009, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§250j ods. 1 OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejmé v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP (použitie ktorého v konaní podľa 3. hlavy vyplýva z ust. §250 1 ods. 2 OSP) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom vidí nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Poukázal na nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia odporcu s poukazom na to, že v danom prípade odporca oprávnenosť zaistenia odôvodňoval púhou existenciou rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa zo 7.9.2005, pričom sa nezaoberal požiadavkou nevyhnutnosti zaistenia v zmysle čl. 5 ods. 1 Dohovoru. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na viaceré rozhodnutia ESLP, v ktorých súd konštatoval, že pozbavenie slobody bolo porušením čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru (vo veci Singh proti Českej republike, sťažnosť č. 60538/00, rozsudok z 25.1.2005 vo veci Ali proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 24881/94, rozsudok z 5.8.1998).

Navrhovateľ súčasne poukázal na to, že mu bol dňa 6.6.2008 udelený tolerovaný pobyt na území SR a o jeho žiadosti o predĺženie tolerovaného pobytu zo dňa 7.11.2008 nebolo doposiaľ

právoplatne rozhodnuté. Z toho usúdil, že jeho pobyt na území SR bol povolený a dôvody na zaistenie navrhovateľa neboli splnené.

Navrhovateľ súčasne namietal nezákonný postup správneho orgánu, keď mu nebolo umožnené požiadať o azyl v azylovom zariadení kde sa dobrovoľne dňa 26.6.2009 dostavil, za účelom podania vyhlásenia a bol v tento deň bezdôvodne prevezený z azylového zariadenia Gbely na Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, kde mu bolo vydané rozhodnutie o zaistení.

Navrhovateľ napokon namietal, že predmetným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 Dohovoru), pričom poukázal na to, že v zmysle judikatúry ESĽP k takémuto zásahu môže dôjsť len za súčasného splnenia troch podmienok (legitímny cieľ, súlad so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti).

V tejto súvislosti poukázal na rozsudok ESĽP Mehemi proti Francúzsku, sťažnosť č. 25017/94 a Boultif proti Švajčiarsku, sťažnosť č. 54273/00)

S poukazom na uvedené navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal, že jeho zaistenie nespĺňa potrebnú požiadavku v zmysle judikatúry ESĽP k čl. 5 ods. 1 a nie je efektívne a nemôže splniť svoj účel. Preto rozhodnutie o zaistení, ktorým bolo porušené právo navrhovateľa na slobodu v zmysle čl. 5 ods. 1 dohovoru navrhol zrušiť, pričom žiadal, aby vo veci bolo nariadené pojednávanie, s tým, že nie je potrebné vo veci ustanovovať tlmočníka.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd považoval skutkové zistenia správneho orgánu za správne vrátane právneho názoru odporcu o splnení podmienok pre vydanie rozhodnutia o zaistení navrhovateľa, za ktoré považoval právoplatné rozhodnutie o vyhostení navrhovateľa.

V rozhodnutí krajského súdu sa uvádza, že v súvislosti s pobytom navrhovateľa sa uskutočnili tri konania, t. j. konanie o vyhostení, azylové konanie a konanie o tolerovanom pobyte. Krajský súd sa uspokojil s tvrdením navrhovateľa, že druhostupňové rozhodnutie vo veci tolerovaného pobytu bolo navrhovateľovi doručené dňa 17.7.2009.

Predmetné rozhodnutie, rovnako ani prvostupňové rozhodnutie o povolení tolerovaného pobytu navrhovateľa, resp. rozhodnutie o azyly sa v spise krajského súdu ani v spise správneho

orgánu nenachádzajú. Preto závery krajského súdu týkajúce sa posúdenia vzťahu konania o povolení tolerovaného pobytu navrhovateľa na území SR s konaním o zaistení navrhovateľa pre účel administratívneho vyhostenia nebolo možné verifikovať (obsahom predmetných rozhodnutí), na ktoré sa krajský súd odvoláva. Nebolo možné podľa odvolacieho súdu posúdiť ani správnosť záverov krajského súdu ohľadne namietanej zákonnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa najmä s poukazom na rozhodnutie správneho orgánu o povolení tolerovaného pobytu navrhovateľa, ktoré sa v spise krajského súdu vôbec nenachádza.

V rozhodnutí krajského súdu absentuje aj vyhodnotenie námietok navrhovateľa v súvislosti s namietaným nesprávnym posúdením otázky nevyhnutnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa, keď navrhovateľ navyše poukázal na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorých odvodil, že jeho zaistením došlo k porušeniu článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.

Týmito námietkami navrhovateľa explicitne vyjadrenými v opravnom prostriedku sa krajský súd vôbec nezaoberal, zo strany krajského súdu krajského súdu zostali nepovšimnuté.

Rozsudok krajského súdu tak nereagoval na podstatné námietky navrhovateľa, pričom nie je z jeho odôvodnenia zrejmé, ako sa s námietkami navrhovateľa vysporiadal a ako dospel k záveru o zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia odporcu bez zohľadnenia predmetných námietok, preto je rozhodnutie krajského súdu nielenže nepresvedčivé, ale z pohľadu prieskumu rozsudku krajského súdu nepreskúmateľné.

Uvedený záver krajského súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia totiž nevypovedá nič o správnosti postupu krajského súdu pri jeho hodnotení dostatočnosti skutkových podkladov najmä s poukazom na vznesené námietky navrhovateľa, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu zostali zo strany krajského súdu nepovšimnuté.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a nič mu nebránilo v tom, aby aproboval skutkové zistenia, z ktorých vychádzal odporca. Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP síce nevyplýva povinnosť súdu vykonať navrhované dôkazy, z rozhodnutia súdu však musí byť zrejmé, ako sa s takýmto návrhom účastníka konania na vykonanie dôkazov vysporiadal a prečo vykonanie navrhovaného dôkazu nepovažoval za potrebné.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu

vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učených správnym orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zväži, či tak učiní sám.

Týmto požiadavkám, však postup krajského súdu v predmetnej veci nezodpovedá.

V danom prípade bol krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku, a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či uvedené námietky sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

V tejto súvislosti Najvyšší súd dáva do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol, že v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedáva odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom, a to na namietané nesprávne posúdenie zákonnosti rozhodnutia o zaistení navrhovateľa v kontexte namietaného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, pričom odvolací súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, pretože takýmto postupom súdu by sa odňala možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu.

Podľa § 212 ods. 3 OSP na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 212 ods. 4 OSP odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa uvedenými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal, odňal navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom.

Na základe uvedeného odvolací súd podľa citovaných ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, s tým, že úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude sa týmito námietkami podrobne zaoberať.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol, pretože o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 3. novembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová